

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Când dragostea te schimbă

Mary Jo Putney

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PUTNEY, MARY JO

Când dragostea te schimbă / Mary Jo Putney;

trad.: Claudia Asănașescu. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3600-3

I. Asănașescu, Claudia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Mary Jo Putney

Când dragostea te schimbă

Traducere din limba engleză
CLAUDIA ASĂNĂCHESCU

Capitolul 1

Ianuarie 1813, Londra

Începea un nou dans cu diavoul. Cassie manevră ciocănelul de la ușa lui Kirkland, în formă de cap de dragon, în timp ce se întreba ce misiune o aştepta de această dată.

Ușa se deschise. Majordomul o recunoscu și o invită în casă cu o plecăciune.

– Lordul este în biroul său, domnișoară Fox.

– Nu este nevoie să mă conduci, spuse Cassie și se îndreptă către odăile din fundul casei, în timp ce se gândeau că era momentul ca Kirkland să o trimită înapoi în Franța.

Anii de zile făcuse pe ascuns naveta între Anglia și Franța, ca spion și curier la ordinele lui Kirkland. Asemenea înlesniri erau periculoase și ii ofereau un soi de satisfacție înverșunată.

În aparență un domn frivol, care se lăsa pradă traiului îmbelșugat și lipsit de griji, Kirkland era, de fapt, un geniu priceput la strângerea de informații secrete și la analiza lor. De data asta o ținuse în Londra mai mult decât de obicei, și în tot acest timp fusese membră a unei echipe care lucrase cu îndârjire să deconspire un complot îndreptat împotriva familiei regale. Reușiseră să-și ducă misiunea la bun sfârșit, sărbătoriseră deja Crăciunul și o nuntă, iar acum Cassie nu-și găsea locul. Eforturile depuse pentru subminarea regimului lui Napoleon dădeau un scop vieții sale.

Bătu la ușa biroului și intră când auzi invitația rostită din interior. Kirkland stătea în spatele biroului său, arătând impecabil, ca întotdeauna. Când intră ea, acesta se ridică de pe scaun, ca un gest de curtoazie.

Kirkland avea părul negru, umerii lați și trăsături clasice, care îl făceau să pară întotdeauna chipeș, însă, de data aceasta, în ciuda zâmbetului, pe față i se putea citi încordarea.

– Arăți chiar mai anonimă decât de obicei, Cassie. Cum de reușești să fii atât de ștearsă și ușor de uitat?

– Talentul și uzanța își spun cuvântul, de vreme ce anonimatul îi este atât de trebuincios unui spion, îi dădu ea replica, în timp ce lăua loc pe unul dintre scaunele din fața bărbatului. Însă dumneata, domnule, arăți precum moartea pe înserat. Dacă nu o să te îngrijești, ai să cazi pradă unui nou atac de febră, și o să aflăm dacă ne ești sau nu indispensabil.

– Nimeni nu este indispensabil, răspunse Kirkland și se așeză iar pe scaun. Rob Carmichael mi-ar putea lua locul, în caz de nevoie.

– Ar putea, dar nu își dorește. Rob preferă să fie pe stradă și să trosnească scăfărlii.

Cel puțin așa îi spuse Rob lui Cassie, căci erau prieteni apropiati și uneori chiar mai mult decât atât.

– Și se pricepe de minune la asta! se declară de acord Kirkland. În orice caz, nu am de gând să dau colțul prea curând, continuă el și începe să se joace cu pana de scris.

– Nu-ți stă în obicei să te foiești atâtă, spuse Cassie. Ai găsit o misiune mai primejdiașă decât de obicei pentru mine?

Buzele lui Kirkland se desprinseră într-o grimăză amuzată.

– Întotdeauna e primejdios să trimit agenți în Franța. Și mi se strânge și mai tare inima când știu că misiunea nu este chiar indispensabilă pentru Marea Britanie, ci mai degrabă una în interes personal.

– Te referi la prietenul tău, Wyndham, răspunse ea aproape instantaneous. Nu te mai îngrijora. În calitatea sa de moștenitor al contelui de Costain, ar merita să ne asumăm câteva riscuri chiar dacă nu îi-ai fi prieten.

– De la început trebuia să-mi dau seama că vei ghici despre ce este vorba, răspunse Kirkland și așeză pana frumos, în suportul său. De câte ori ai luat urma unor piste ce puteau duce la Wyndham?

– De două sau de trei ori, și o singură dată fără nici un pic de succes.

De altfel, Cassie nu era singurul agent care căuta probe care să confirme sau să infirme moartea lui Wyndham, care dispăruse cu mult timp în urmă. Kirkland nu avea să renunțe până când nu avea să dovedească una din cele două posibilități.

– Nu am vrut să recunosc, dar m-am temut că a fost omorât atunci când armistițiul de la Amiens a expirat și toți englezii au fost reținuți, pentru a nu se întoarce în Anglia. Kirkland oftă. Wyndham nu s-ar fi lăsat dus cu binișorul. Ar fi putut fi omorât fiindcă s-ar fi opus arestării. Nimeni nu a mai primit nici o veste de la el din mai 1803, de când a reînceput războiul.

– De vreme ce nu se află la Verdun, la un loc cu ceilalți deținuți, și nu am mai dat de nici o altă urmă de-a lui, aceasta este cea mai plauzibilă explicație, încuviață Cassie. Însă asta este prima dată când te arăți gata să admiți această posibilitate.

– Wyndham era mereu plin de viață, spuse Kirkland, dus pe gânduri. Nu părea posibil să fi fost omorât fără motiv. Dar știu cum merg lucrurile, desigur. Însă aveam senzația că, dacă aș fi rostit cuvintele cu voce tare, ar fi devenit pe loc adevărate.

Era o remarcă chiar surprinzătoare din partea lui Kirkland, renunțat pentru mintea sa ascuțită și întotdeauna obiectivă.

– Mai povestește-mi despre Wyndham, îi ceru Cassie. Nu despre rangul său ori despre avere, ci spune-mi ce fel de om era.

Chipul lui Kirkland se lumină.

– Era un băiat plin de șarm, cu părul auriu, care ar fi fost în stare să vândă și pielea ursului din pădure. Era înșelător, dar nu găseai pic de răutate în el. Lord Costain l-a trimis la Academia Militară Westerfield, în speranța că Lady Agnes îl va putea struni pe Wyndham fără să cadă pradă farmecului său.

– Și a reușit? întrebă Cassie, care o cunoșcuse pe formidabila directoare de acolo și i se păruse că putea struni pe oricine.

– Să zicem că da, Lady Agnes l-a îndrăgit foarte tare pe Wyndham. Toată lumea, de altfel. Dar nu-l lăsa să scape fără pedeapsă atunci când era nesăbuit.

– Presupun că ai dat peste o pistă nouă, altfel nu mi-ai spune toate astea.

Kirkland începu iarăși să se joace cu pana.

– Îți mai aduci aminte de spionul acela francez pe care l-am deconspirat pe când lucram la complotul împotriva familiei regale?

– Paul Clement. Cassie îl cunoștea oarecum pe acel bărbat, prin intermediul legăturilor ei cu comunitatea emigranților francezi. Îți-a oferit informații cu privire la Wyndham?

– Clement a auzit niște zvonuri, cum că, imediat ce ar fi încetat armistițiul, un Tânăr englez de viață nobilă s-ar fi răzvrătit împotriva unui reprezentant al guvernului, pe nume Claude Durand, răspunse Kirkland. Cunosc acest nume, dar mai multe nu știu. Ai auzit de el?

Cassie încuviauță din cap.

– Este un descendant al unei rude mai îndepărtate a unei familii de nobili francezi. Când a izbucnit revoluția, a devenit radical și l-a denunțat pe vărul său, care avea rangul de conte, apoi a primit cum a fost ghilotinat. Drept recompensă, Durand a obținut castelul familiei și o bună parte din avere. Acum ocupă un post important în Ministerul Poliției. Și-a căpătat reputația unui om brutal, de o loialitate oarbă față de Bonaparte, așa că este un bărbat cu care nu-i de dorit să te înfrunți.

– Se poate că Wyndham să nu fi supraviețuit în fața furiei unui asemenea om. Însă Clement a auzit cum că Durand l-ar fi închis pe lordul englez în temniță sa particulară. Dacă e vorba într-adevăr despre Wyndham, atunci e posibil să fie încă în viață.

Cassie știa că nu era cazul să sublinieze cât de puțin probabil era acest lucru.

– Vrei să verific informația oferită de Clement?

– Da, dar să nu-ți asumi nici un risc, spuse Kirkland și o privi cu asprime. Îmi fac griji din pricina ta. Tie nu îți-e teamă de moarte pe cât ar trebui.

Cassie ridică din umeri.

– Nu o cauți cu lumânarea. Instinctul animalic mă ține departe de orice prostie. Nu cred că va fi greu să găsesc castelul lui Durand și apoi să aflu de la localnici dacă ține acolo, întemnițat, un prizonier englez blond.

Kirkland încuviauță din cap.

– Temnițele nu sunt construite astfel încât să se poată supraviețui prea mult timp în ele, dar, cu puțin noroc, ai să poți afla dacă Wyndham este întemnițat acolo.

– Crezi că avea forță necesară să supraviețuiască ani de zile în captivitate? întrebă Cassie. Nu mă refer la forța fizică, ci la cea mentală. În temniță, oamenii pot să ia razna, mai ales dacă sunt ținuți izolați.

– Nu mi-am putut da niciodată seama ce resurse nevăzute avea Wyndham. Pentru el, totul părea simplu și la îndemână. Și sportul, și studiul, și prietenii, și admiratul femeilor. Nimic nu-l lua pe nepregătite. Uneori se împotrivea dintr-odată, fără motiv, unor lucruri. Sau ceda în fața primelor piedici sau presiuni. După o vreme, Kirkland continuă pe un ton stins: Nu cred că ar fi putut rezista prea bine perioadei de temniță. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi omorât pe loc.

– Adevărul poate fi greu de înfruntat, dar e mai bine să știi ce s-a întâmplat și să accepti o pierdere, decât să fii ros pe vecie de nesiguranță și de îndoieri, punctă Cassie. Nu pot fi prea mulți lorzi englezi care să fi ofensat autoritățile franceze și să fi fost apoi aruncați în temniță vreunui nobil. Dacă este sau a fost în castelul Durand, nu o să-mi fie prea greu să-i aflu soarta.

– Aproape nu-mi vine să cred că vom afla în curând răspunsul, zise Kirkland cu un aer visător. Dacă este acolo, încă în viață, afă ce trebuie să facă să-l eliberăm.

– Am să plec înainte de sfârșitul săptămânii, spuse Cassie și se ridică, cu gândul la pregătirile pentru drum. Se simți apoi datoare să mai adauge ceva: Chiar dacă, prin cine știe ce minune, e încă în viață și reușești să-l readuci acasă, o să fie foarte schimbă, după atâția ani.

Kirkland scoase un oftat de om istovit și îi răspunse:

– Nu ne-am schimbă oare cu toții?

Capitolul 2

Mai 1803, Paris

— E vremea să te trezești, frumosul meu băiat răsfățat, murmură o voce profundă și ademenitoare. Soțul meu trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Grey Sommers deschise ochii și-i zâmbi leneș femeii întinse în pat alături de el. Dacă spionajul avea să fie mereu la fel de plăcut, avea de gând să facă asta mai des, nu doar ocazional.

— „Băiat“ zici, Camille? Credeam că și-am dovedit că sunt altceva.

Femeia izbucni în râs și-si dădu pe spate o șuviță de păr negru.

— Așa e. Ar trebui să-ți spun frumosul meu bărbat răsfățat. Dar vai! E timpul să pleci.

Și poate fix asta ar fi făcut Grey dacă mâna aceea care-l mângâia nu ar fi devenit din ce în ce mai ispititoare și nu i-ar fi alungat orice urmă de judecată sănătoasă. Până acum nu obținuse cine știe ce informații de la fermecătoarea doamnă Camille Durand, însă își aprofundase cunoștințele în arta amorului.

Soțul doamnei era un înalt demnitar al Ministerului Poliției, iar Grey sperase că-i vorbise soției sale despre afaceri secrete. Discutase oare Durand, în particular, despre încetarea armistițiului de la Amiens și despre reluarea războiului? Pe Camille însă n-o interesa politica. Talentele ei aparțineau unui alt domeniu, iar Grey era mai mult decât doritor să le testeze încă o dată.

Când dragostea te schimbă

Se lăsă din nou pradă poftelor trupești, după care se cufundă înărăși în somn. Se trezi când auzi ușa deschizându-se cu o bufnitură și înăuntru năvăli un bărbat furios, cu un pistol în mână, urmat de două gârzi înarmate. Camille scoase un șipăt și se ridică.

— Durand!

Grey se trase repede într-un colț al patului cu baldachin, de cealaltă parte față de soțul femeii, și se gândi cu groază că parcă ar fi fost parte dintr-o farsă jucată pe scena unui teatru. Doar că pistolul era mult prea real.

— Nu-l omorî, se rugă Camille, în timp ce părul negru îi cădea în valuri peste sânii. Este un lord englez, dacă-l împuști vom avea numai necazuri.

— Un lord englez? Înseamnă că acesta este prostänacul Lord Wyndham. Am citit rapoartele poliției despre mișcările tale, încă de când ai venit în Franța. Nu ești cine știe ce mare spion, băiete. Buzele lui Durand desenără un zâmbet malicioz, în timp ce armă percursorul pistolului. Nici nu mai contează ce părere au englezii.

Grey se ridică dintr-odată, cât era de lung, când își dădu seama că nu putea face nimic pentru a-și salva viața. Prietenii săi aveau să râdă dacă aveau să afle vreodată că-și găsise sfârșitul gol, în iatacul nevestei altui bărbat.

Ba nu. Nu aveau să râdă.

Un calm nefiresc puse stăpânire pe el. Se întrebă atunci dacă toți bărbații se simțeau așa în fața morții inevitabile. Din fericire, avea un frate mai Tânăr, care să-i moștenească rangul de conte.

— Am greșit față de dumneata, *citoyen* Durand, spuse Grey pe un ton calm, de care fu cât se putea de mândru. Nimeni nu poate tăgădui că ai toate motivele să mă împuști.

Privirea din ochii întunecați ai lui Durand dezvăluia schimbarea sa de atitudine, de la sete de sânge la cruzime calculată.

— O, nu! spuse el pe un ton dulce. Să te omor ar fi, de departe, o pedeapsă prea blândă.

Capitolul 3

1813, Londra

Cassie se întoarse la casa de oaspeți pe care Kirkland o ținea pentru agenții săi, în apropiere de Covent Garden. De fiecare dată când se afla în Londra, locuia pe Exeter Street, la numărul 11, și acela era locul care aducea cel mai mult a „acasă“.

Nu-i luă prea mult timp să împacheteze, căci, de fiecare dată când se întorcea din Franța, își spăla hainele și le împăturea frumos, ca să fie gata pentru următoarea misiune. Era iarnă, așa că-și alese cele mai călduroase haine și niște cizme cu carâmbul scurt. Toate erau durabile și bine făcute, însă în culori șterse sau monotone, căci scopul ei era să treacă neobservată.

Tocmai terminase de ales hainele, când se auzi un ciocănit în ușă, și un glas de femeie spuse:

– Ceaiul dumneavoastră, domniță!

Cassie recunoșcu vocea și-i deschise ușa lui Lady Kiri Mackenzie, care ținea în echilibru un ceainic, cești și o farfurie cu prăjituri. Lady Kiri era înaltă, frumoasă, de viață nobilă, bogată și încrezătoare până în măduva oaselor. Era uimitor că reușiseră să devină prietene.

– De unde ai știut că sunt aici? o întrebă Cassie. Credeam că ești încă în Wiltshire, în luna de miere, alături de recent învestitul cavaler, Sir Damian.

– Eu și Mackenzie ne-am întors ieri în oraș. Si, dacă tot mă aflam în zonă, m-am gândit să văd dacă te găsesc aici, spuse Kiri și așeză tava pe masă. Doamna Powell mi-a spus că ești, așa că atenție! Vin cu ceaiul.

Cassie își turnă puțin ceai și hotărî să îl mai lase la infuzat.

– Mă bucur că te-ai întors la timp ca să-mi faci o vizită. Am să plec înainte de sfărșitul săptămânii.

Chipul lui Kiri rămase lipsit de expresie.

– În Franța?

– Acolo e nevoie de mine.

– Să ai mare grija, spuse Kiri pe un ton alarmat. De când am avut și eu de-a face cu spionajul, chiar și numai un pic, mi-am dat seama că de periculos poate fi.

Cassie mai gustă o dată din ceai și hotărî că era gata.

– În cazul tău, a fost o întâmplare mai puțin obișnuită, spuse ea în timp ce turna ceaiul. Mare parte din ce fac eu e destul de banal.

Kiri nu păru deloc convinsă.

– Și cam cât timp crezi că ai să fii plecată?

– Nu știu sigur. Vreo două luni, poate și mai mult.

Cassie puse zahăr în ceai și amestecă, apoi se așeză la loc pe scaun.

– Adu-ți aminte că eu sunt pe jumătate franțuzoaică, reluă ea, așa că nu mă duc într-o țară străină. Tu ești pe jumătate indiană, așa că sunt sigură că înțelegi ce spun.

Kiri reflectă la spusele lui Cassie.

– Am priceput ce vrei să spui. Însă India este un loc periculos, chiar dacă eu sunt pe jumătate indiană. Lucru valabil și cu Franța. Ba chiar aş zice că e un pic mai periculoasă, de vreme ce suntem în război cu francezii.

Cassie își alese o prăjitură.

– Cu asta mă ocup, spuse ea. Adevărata mea vocație.

Prăjitura avea umplutură de nuci și coacăze și era delicioasă.

– Din câte îmi dau eu seama, tu te pricepi foarte bine la spionaj, spuse Kiri și-și alese o prăjitură aromată. În bucătăria doamnei Powell se găsea mereu mâncare delicioasă. Rob Carmichael nu are nimic de comentat când pleci pentru atât de mult timp?